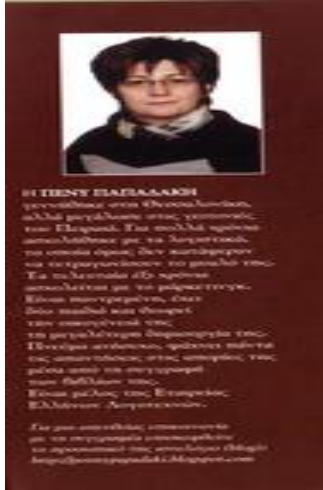

ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ ΖΩΗΣ (με συνεπήραν)

18 Ιου 2010

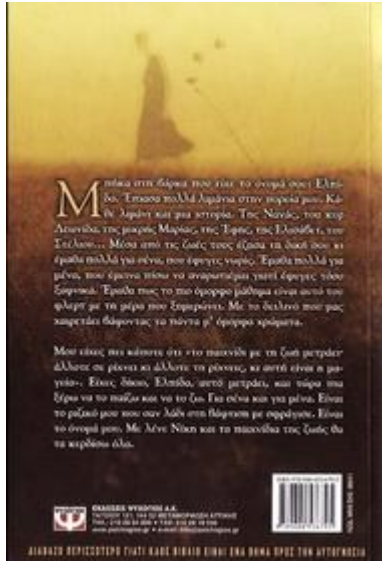

Ακόμη ένα βιβλίο-έκπληξη από τις εκδόσεις Ψυχογιός με συντρόφεψε για τρία βράδια και, ειλικρινά, δεν έχω λόγια να περιγράψω τα βάθη της ψυχής στα οποία έγινε η αιτία να καταδυθώ. Βιβλίο της Πένυς Παπαδάκη δεν είχα διαβάσει ποτέ, κι ας είχε ήδη άλλα τρία στο ενεργητικό της, όλα μέσα από τις εκδόσεις Εμπειρία Εκδοτική.

Το αγόρασα, λοιπόν, δίχως να ξέρω τι θα συναντούσα. Έπειτα, η ανακάλυψη ότι κρατούσα στα χέρια μου ένα ακόμη διαμαντάκι με ικανοποίησε. Τα Παιχνίδια Ζωής στεγάστηκαν στον Ψυχογιό και εύχομαι να ταξιδέψουν σε ολόένα περισσότερους αναγνώστες, ακόμη και σ' εκείνους που ελαφρά τη καρδιά θεωρούν ένα βιβλίο ως μέσο αγχολυτικό ή τέντα για το πρόσωπο (ή στήθος) κάτω απ' τον καυτό ήλιο στην παραλία! Αλίμονο αν τα βιβλία ήταν μόνο για να ξεχνιόμαστε ή λειτουργούσαν σαν αναβράζοντα δισκία που διώχνουν τα "βάσανα" μακριά! Θα έμοιαζαν με πρόταση επιδερμικής ζωής, μονοεπίπεδης, κατευθυνόμενης ίσως, δίχως "γιατί" δίχως ταξίδια ουσίας στην ανθρώπινη ψυχή που κρύβει αμέτρητους κόσμους και μονοπάτια.

Η συγγραφέας έρχεται να μας προτείνει έξι ιστορίες που ενώ φαινομενικά θα μπορούσαν να έχουν γραφεί και ως αυτόνομες - υπό μορφή διηγήματος- εκείνη κατάφερε να τις ενώσει σφιχτά με αφορμή τον θάνατο της μυθιστορηματικής αδερφής της, της Ελπίδας (διόλου τυχαία η επιλογή του ονόματος αυτού). Η πρωταγωνίστρια ακούει στο όνομα Νίκη, έχει έναν πετυχημένο γάμο και δυο παιδιά που λατρεύει. Είκοσι πέντε χρόνια όμως μετά το χαμό της αδερφής της θα μεταμορφωθεί σε έναν τύπο σύγχρονου Καλού Σαμαρείτη -ασχέτως αν η ίδια δεν αποδέχεται το χαρακτηρισμό αυτό- προκειμένου να μπορέσει να συνομιλήσει ξανά με την νεκρή αδερφή της μέσω της αγάπης που θα προσφέρει σε μια οικογένεια μεταναστών, σε έναν ηλικιωμένο που αφέθηκε μονάχος στο δειλί της ζωής του, σ' ένα κορίτσι ορφανοτροφείου και στην Ελισάβετ, την λογοτεχνική περσόνα που με μάγεψε όσο λίγες. Η ιστορία της Ελισάβετ μπορεί μεν να είναι η εκτενέστερη και να αποτελεί από μόνη της λόγο ικανό να γεννηθεί ένα μυθιστόρημα, όμως η συγγραφέας την συνδέει και με τον οικογενειακό φίλο του Γιώργου και της Νίκης, τον Στέλιο, διάσημο δημοσιογράφο. Με τρόπο αριστοτεχνικό πλέκει έναν ύμνο στις ανθρώπινες σχέσεις, πόσο εύκολο είναι αυτές να διαρραγούν, πόση υπομονή και απόλυτο δόσιμο απαιτείται να μείνουν ζωντανές και, εν τέλει, ζωοδότρες!

Τολμώ να πω ότι σε πολλά σημεία η γραφή θυμίζει Μάρω Βαμβουνάκη! Η λογοτεχνική γραφή ρέει αβίαστα, οι ήρωες είναι τόσο πειστικοί, ώστε να θεωρείς σίγουρο πως θα τους συναντήσεις μόλις βγεις απ' το σπίτι σου. Κι ας είναι δύσκολη, άξενη η εποχή που ζούμε, γεμάτη απαισιοδοξία, η Πένυ κατάφερε να προβάλει εκείνα τα χαρακτηριστικά που νομίζουμε ότι έχουν εκλείψει, επειδή έτσι μας έμαθε η κατευθυνόμενη αποβλάκωση από τα ΜΜΕ, τα πρότυπα ζωής που αυτά προβάλλουν και μετατρέπουν τον κόσμο σε άβουλη μάζα. Όχι! Και ελπίδα υπάρχει και άνθρωποι με το άλφα κεφαλαίο που αγωνίζονται ακόμα και δίνουν απλόχερα την αγάπη. Δεν μπορώ να γνωρίζω αν κάποιος ή κάποιιοι από τους ήρωες αυτού του βιβλίου είναι πρόσωπα υπαρκτά, όμως η συγγραφέας αυτό περνάει στον αναγνώστη. Οι γνώσεις της σε θέματα

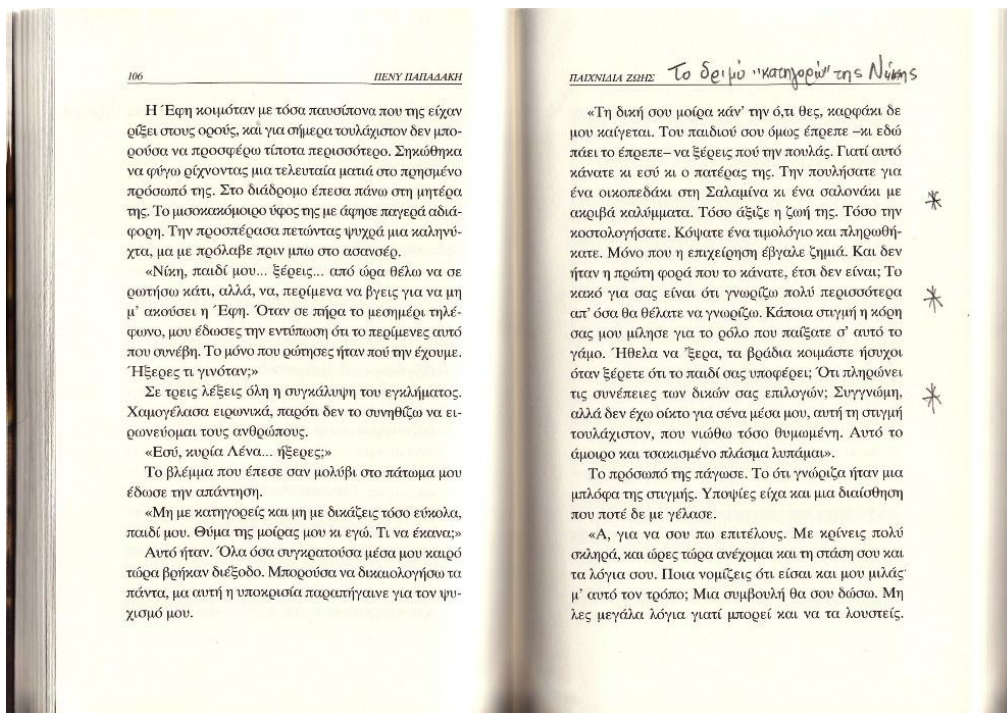
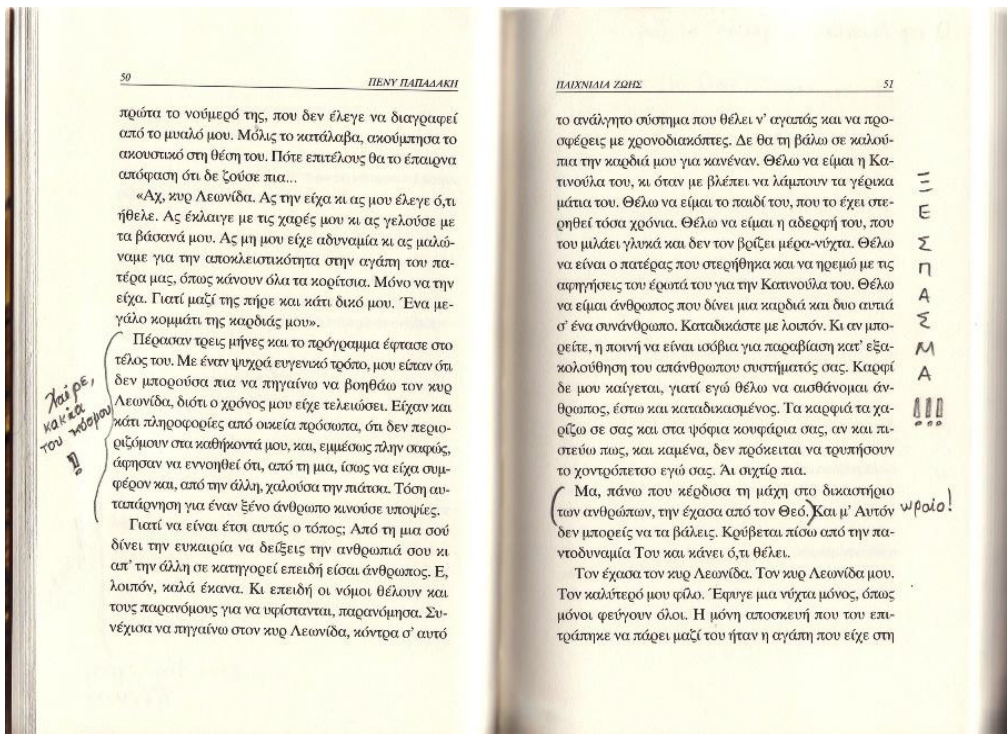
ψυχολογίας είναι αξιοζήλευτες.

Πολλές οι σκηνές που με καθήλωσαν, όμως δεν μπορώ παρά να επιμείνω σε εκείνες όπου η Νίκη επισκέπτεται την Ελισάβετ στο γηροκομείο. Επίσης, όλες οι σκηνές όπου εμφανίζεται ο Στέλιος μοιάζουν να έχουν ήδη γυριστεί σε ταινία!

Τι άλλο να πω! Με ρωτάτε αν "ζήλεψα" κι αυτό το βιβλίο όπως τόσα άλλα; Ε, ναι! Μακάρι να ήμουν εγώ ο συγγραφέας του. Δόξα τω Θεώ έχουμε καλούς συγγραφείς, αρκεί να τους ανακαλύψουμε, να τους τιμάμε, προτιμώντας και ελληνικούς τίτλους κι όχι μονάχα έργα ξένων στο όνομα κάποιας -ποιας αλήθεια;- ένδειξης ανώτερης παιδείας!

Τα Παιχνίδια Ζωής πήραν ήδη περίοπτη θέση στη βιβλιοθήκη μου και θα γίνουν ξανά στο άμεσο μέλλον η αφορμή για πολυεπίπεδες αναγνώσεις. Γιατί καλή λογοτεχνία είναι αυτή που δεν τα ορίζει όλα, δεν τα ονοματίζει.

Πένυ, καλοτάξιδο να είναι. Με το καλό και το επόμενο!

Δυο μονάχα δείγματα εξαιρετικής γραφής από τα αμέτρητα που συνάντησα στο μυθιστόρημα

ε. Η ζωή δεν είναι για όλους υγιή.
Δεν είναι για όλους εύκολη. $\sqrt{\quad}$
Μα είναι μέσα να τις σωβρευτείς και
κι τις δώσεις τις πάντα όμορφες. Και
το ωραιότερο φέρει, μικρή, είναι το
καλύτεριό μας φέρει μαζί τους. Αλλά
και πικρή, αλλιώς να πικροίτε. Το παλιό
πικρό φέρει. Τα έμαθα όλα για τους
Αυτά είναι η διαδίκτυο διακρίσεις και
ομάδες. Έχεις εμπειρία, γνώσεις, ή σοφία
για να υμνήσεις τη ζωή σου καλύτερα.
Αντίο.

Ανοίξα τα χέρια μου δίπλα μου, αλίως
υψίστων ιπτά. Άνοιξα το χέρι μου
δίπλα. Η ταπεινότητα μου ποτέ είχε ποτέ.
Το χέρι μου αβύσσους. Ο Μάρκο μου
και αβύσσους πάντα ότι είναι υγιή.
Το χέρι μου αβύσσους. Η ελπίδα μου είναι
στον αβύσσους.

Όλα αυτά είναι τον Αϊνστάϊν. Δίνω αλλη
και μαζί με τη ζωή. Αλλά τώρα είναι να
φέρει μαζί τους. Αλλά είναι εγώ. Δίνω
Είμαι η πορεία μου.

Με γιόρε Ν.Κ.